

Příběhy se šťastným koncem

Vyplašený jezevec

Sarah Hawkinsová
Ilustroval Jon Davis

FRAGMENT

První velký příběh pro malé čtenáře

Příběhy se šťastným koncem

Vyplašený jezevec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah Hawkinsová
Vyplašený jezevec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Vyplašený jezevec

Příběhy se šťastným koncem

Vyplašený jezevec

Napsala Sarah Hawkinsová

Ilustroval Jon Davis

„Jakou hru to chceš?“ zeptal se otec, když přijížděli do města.

„*Ledovou bouřku*,“ zašklebil se Lewis.

„Hrál jsem ji u Maddy. Je super. Musíš posbírat všechny hvězdy, abys dostal různé superschopnosti. A nepřátelé přitom na tebe hážou rampouchy a snaží se tě zmrazit.“

Otec si povzdychl: „Nechápu, proč nemůžete dělat něco užitečnějšího. Například číst knihy.“

Lewis obrátil oči v sloup. Vždycky, když jeho maminka odjela na obchodní jednání nebo k babičce a dědečkovi na Jamajku,

trávil celý víkend s otcem. Ten ho měl sice rád, ale jediné, co znal, byla práce.

A vypadalo to, že si přeje, aby to Lewis zdědil po něm!

Máma jim včera – předtím, než odjela – navrhla, aby spolu zajeli do města a koupili tu hru, o které Lewis celou dobu tak básnil. Jenže otec to všechno zkazil.

Lewis si položil nohy na palubní desku auta a úkosem pohlédl na otce. Byl vysoký a hubený stejně jako on, ale to bylo asi to

jediné, v čem si byli podobní. Lewis se podobal spíše mamince. Měl čokoládovou pleť, tmavé oči a afro účes. Rád chodil v riflích a teniskách, zatímco jeho otec se oblékal elegantně, a to i o víkendu. Otcova pokožka byla bledá, posetá pihami a vlasy měl hnědé. Lewis věděl, že za slunečními brýlemi skrývá světlemodré oči, které zazáří vždycky, když se usměje. Ale to se moc často nestávalo.

Otec ho sjel pohledem. „Nohy!“ napomenul ho okamžitě. Lewis si přehnaně povzdychl a dal nohy dolů.

Ještě že zítra jedou alespoň na návštěvu k dědečkovi.

S dědečkem, tátovým tátou, byla skutečně zábava. Vždycky Lewisovi vyprávěl vzrušující příběhy z dob, kdy sloužil u námořnictva nebo jak si hrával se svým starým anglickým chrtem. Byl asi stejně zábavný, jako byl jeho otec vážný.

Děda někdy působí jako mladík a táta zase jako starý páprda! pomyslel si Lewis a ušklíbl se.

Když projížděli malou, větrnou cestičkou, která měla po obou stranách pole, stáhl okénko. Sluníčko jasně svítilo a vzduch voněl čerstvě posekanou trávou a prázdninami. I když už měla zanedlouho zase začít škola, počasí ještě pořád nevypadalo podzimně. Lewis měl za sebou fakt skvělé léto.

S mámou navštívili v Cornwallu jeho nejlepší kamarádku Maddy a její rodinu – mámu a bratra Stephana. Každý den spolu chodili na ryby nebo kraby a jedli zmrzlinu. Táta s nimi ale nejel, protože nedostal dovolenou.

Lewis koukal z okna a vzpomínal na prázdniny. Jak tak přemýšlel, najednou se mu před očima zablýsklo něco černobílého. Cosi leželo u krajnice. „Tati, zastav!“ vykřikl ze sedačky a úplně se vyklonil z okna.

„Co se děje?“ Otec hned zastavil u krajnice. „Jsi v pořádku?“

„Viděl jsem zvíře,“ hlesl a odepnul si pás.
„Bylo tam na silnici, možná je zraněné.“

„Lewisí, tady nemůžeme jen tak zastavit...“
začal otec, ale Lewis už otevíral dveře.

Ujistil se, že nic nejede, a přeběhl přes silnici. Za zaparkovanými auty leželo úplně nehybně drobné zvířátko.

Snad bude v pořádku, pomyslel si Lewis, když se k němu blížil. *Je to kočka, nebo pes?* Mělo tmavošedé tělíčko a tlustý ocas. Zastavil u něj. Ta šedivá věc se na něj podívala a Lewis si zhluboka vydechl.

Celý jeho chlupatý čumáček byl posetý černými a bílými proužky. Oči měl černé jako trnky a pacičky měly stejnou barvu a silné dráčky.

„To je jezevec!“ zvolal Lewis nadšeně na otce v autě. „Ještě nikdy jsem jezevce neviděl.“

„Určitě má blechy,“ upozornil ho otec.
„Pojďme pryč.“

„Nemůžeme jen tak odejít.“ Ještě se k jezevci přiblížil. Byl maličký a vystrašeně na něj hleděla jeho drobná, černá očka. Ale jen co se k němu Lewis přiblížil, schoval se pod nejbližší auto a zadní packu si přitáhl k sobě.

„Podívej, tati, je zraněný,“ všiml si Lewis. „Musíme mu pomoci.“

„Tak dobře,“ vzdychl otec a Lewis slyšel, jak vystupuje z auta. Bouchl dveřmi, což

malého jezevce vylekalo. Dřív, než se Lewis stihl pohnout, jezevec zalezl pod nedalekou dodávku.

„Ach ne!“ vyjekl Lewis. „Vyplašili jsme ho.“ Klekl si na zem a podíval se pod dodávku. Jezevec vykouknul. „Neboj se, maličká,“ utěšoval ho Lewis. „My ti pomůžeme.“

„Lewisí, buď pojedeme, nebo nedostaneš tu novou hru,“ prohlásil otec rázně. „Vyleze, až bude sám připravený. Je to divoké zvíře, ne domácí mazlíček. A dokonce ani nemůžeš vědět, jestli je to sameček, nebo samička.“

„Vypadá jako samička. A hra mě nezajímá!“ naléhal Lewis. „Musí existovat něco, co můžeme udělat. Co takhle záchranná stanice, kam dal dědeček Alfieho? Pomáhají přece zvířatům, ne?“

„Myslíš zvířecí záchranáře?“ zeptal se táta. „To vlastně není špatný nápad. Počkej, zavolám jim.“

Otec odkráčel zpátky k autu a Lewis s úlevou vydechl. „Budeš v pořádku,“ slíbil vystrašenému zvířátku. Hledělo na něj a znovu zoufale zafunělo čumáčkem.

Lewis se díval okolo sebe, co by mu mohl dát. Uviděl trs trávy a donesl mu plnou hrst.

„No tak, pojď sem,“ konejšil ho Lewis, jak tak klečel na kolenou a držel pod dodávkou dlouhá stébla trávy.

Jezevec popotahoval čumáčkem, očuchával trávu, ale nevylezl.

„Pojď, dej si,“ přemlouval ho Lewis.

Ale jezevec se na něj jen překvapeně díval. Lewis zkoumal jeho hlavičku. Nemohl uvěřit, že je tak blízko k divokému zvířeti. Mělo světlé a bystré oči, jako by rozumělo všemu, co řekl. Z tmavého čumáčku mu z každé strany trčely pevné bílé fousky. Proužky na jeho těle byly tak dokonale rovné, jako by je někdo namaloval s pravítkem. Byly nádherné!

„Jezevci trávu nežerou,“ prozradil mu otec, když se znovu objevil s telefonem v ruce. „Živí se červíky, slimáky a podobnou havětí.“

„Ach,“ vzdychl Lewis, který vylezl po čtyřech zpod dodávky. „Co říkali zvířecí záchranáři?“

Otec držel v rukou telefon a ukázal mu jejich webovou stránku. „Volal jsem na tísňovou linku a řekli mi, že vyšlou pracovníka. Záchranná stanice je hned za městem. Ani jsem netušil, že tam sídlí.“

„Já věděl, že nám pomůžou!“ zvolal Lewis radostně. Znovu si sedl a k jeho překvapení si otec klekl vedle něj. Oba nakoukli pod dodávku. Jezevec je zvědavě zkoumal pohledem.

„Myslím, že ho pojmenuju Trnka,“ rozhodnul Lewis.

„Trnka?“ Otec na něj překvapeně pohlédl. „To je hezké jméno. Jak jsi na něj přišel?“

Lewis se usmál. „Děda říkal, že už je září a je čas jít na trnky. Minulý rok Archie uvízla v trnkovém keři. Trvalo celou věčnost, než jsme ji odtamtud dostali.“

Otec se zasmál a zakroutil hlavou:
„Ten pes je teda uličník!“

Lewis nakoukl pod dodávku. Jezevec se na něj podíval a vystrčil funicí čumáček.

„Neboj se, Trnko,“ konejšil vystrašeného jezevce, „za chvíli přijede pomoc.“

„Mám tě!“ zasmál se otec.

Lewis si hrál na otcově mobilu. Žasl nad tím, kolik super her tam táta má.

Když ho táta už počtvrté porazil, najednou se na silnici objevila bílá dodávka. Lewis viděl na jejím boku modré logo zvířecích záchranářů a samým nadšením si poskočil.

„Dávej pozor,“ napomenul ho otec, když skočil přímo doprostřed silnice a začal mávat. „Nemusíš se zranit i ty.“

Dodávka zastavila před otcovým autem a vystoupil z ní muž. Měl na sobě bílou

košili s dlouhým rukávem a černými výložkami na ramenou, tmavě modrou kravatu a černou vojenskou čepici. „Dobrý den!“ zavolal a sundal si sluneční brýle. „To vy jste volali kvůli jezevci?“

Otec vstal a podal záchranáři ruku. „Jsem Alex Riley.“

„Já jsem Ray,“ představil se záchranář.

„Já jsem Lewis a jezevec se jmenuje Trnka,“ vyhrkl Lewis jedním dechem.

„Ó, vážně?“ zachichotal se Ray a oči mu zajiskřily. „Jak si můžeš být tak jistý, že je to samička? Ty jsi odborník na jezevce, že je to tak?“ žertoval.

„Nikdy předtím jsem žádného neviděl,“ přiznal Lewis zahanbeně. „Ale vypadá jako samička. A myslím, že je zraněná.“

Ray najednou zvažněl. Otevřel kufr dodávky a vytáhl z něj velkou kovovou klec s dvířkami na jednom konci. „Inu, pojďme se na ni podívat.“

Lewis ukázal Rayovi dodávku, pod kterou se jezevec skrýval. Oba dva se pod ni podívali. Lewis se na chvíli vystrašil, že Trnka utekla, ale vzápětí uviděl její černá očka, jak na ně vyděšeně hledí. Zalezla ještě hlouběji pod auto a schovala se do prohlubně nad kolem.

„Ahoj, Trnko,“ oslovil ji Ray jemně. Obrátil se na Lewise. „Asi je to mládě,“ zašeptal. „Nechápu, co tu dělá sama. Většinou se mláďata zdržují v blízkosti nory, kde žijí.“

Ray si klekl a potom i lehl na zem. „Zjistím, jestli na ni dosáhnu,“ prozradil jim svůj plán, když se natahoval pod dodávku.

„Výborně!“ usmál se Lewis.

Vydal se za Rayem, ale otec ho zastavil. „Jen ho nech, ať dělá svou práci,“ řekl.

„Podržel bys mi čepici?“ zeptal se Ray s úsměvem. Podal ji Lewisovi a znovu zmizel pod dodávkou. Lewis slyšel, jak potichu mluví na Trnku. „Co tu děláš?“ ptal se. „Dovol mi, abych tě odsud dostal a vrátil tě tam, kam patříš.“

Lewis se sehnul, aby na všechno viděl. Ale jen co Ray natáhl ruce k Trnce, ta se hned v mezeře nad kolem ještě víc stáhla dozadu.

Ray se posunul a snažil se ji vytáhnout. Mluvil na ni klidným a jemným hlasem. Ale nepomáhalo to. Nakonec tedy vylezl ven a kroutil přitom hlavou. Sedl si a hřbetem ruky si otřel čelo. „Vylezla na kolo,“ zamračil se.

Lewis se pořád díval pod dodávku. Trnku už skoro vůbec nebylo vidět, viditelné byly jen její bílé pruhy a konec čumáčku.

„Možná má jen ráda tmu. Jezevci jsou noční zvířata,“ prohlásil Ray.

„To jsou jaká?“ zajímal se Lewis.

„Taková, která celý den prospí a v noci jsou vzhůru,“ vysvětlil mu otec.

„Stejně jako Maddyin starší brácha,“ zavtipkoval Lewis. Místo toho, aby Stephan dělal něco zábavného, celé prázdniny jen ležel v posteli.

Otec se nuceně usmál. „Je to tak, skoro všichni teenageři ožívají v noci,“ přikývl.

Ray se pousmál, potom se vrátil, podíval se na dodávku a se zamyšleným výrazem ji obcházel pořád dokola.

„Tak tedy, jak ji odtamtud dostaneme? V kufru mám zvedák. Můžeme s ním dodávku nadzvednout. Možná to pomůže.“

Ray se zadíval na dodávku a zakroutil hlavou. „Nechci riskovat, že Trnce ublížíme.“

„Možná vyleze sama, až bude mít hlad,“ napadlo Lewise. „Doběhnu vyštourat pár červíků a nakrmíme ji.“

„Červíky asi ne, ale jídlo je skvělý nápad,“ souhlasil Ray. „Snad ji vyláká ven – jezevci se živí vším možným – jídlem pro kočky, ale i tím, co jedí lidé – jablky, švestkami nebo arašídy.“

„Zbožňuju arašídy!“ zašklebil se Lewis. „Ale v autě žádné nemáme,“ dodal zklamaně.

„Ještě pořád tam mám svou tašku s obědem ze včerejška,“ prohlásil otec. „Nějaké jablko by se tam možná našlo.“

„Podívám se,“ nabídl se Lewis.

Otec mu hodil klíče a Lewis se rozběhl k autu a podíval se do kufru. Vedle náhradní pneumatiky a zvedáku ležela baterka, lékárnička a tátova aktovka. V ní měl krabičku na oběd s nedojedeným jídlem. Když ji Lewis otevřel, pobouřeně vyjekl. Otec nechal kůrku z chleba, i když jemu vždycky dělal kázání, aby dojídal všechno!

Odsunul tedy kůrku bokem a usmál se, protože spatřil kousky jablka, kterých se táta ani nedotkl. Ty jsou pro Trnku jak dělané.

Lewis je vytáhl z krabičky na oběd a vzal k tomu i baterku. Pospíchal zpět k ostatním, ale pak zpomalil. To proto, že i když chtěl utíkat a křičet, nechtěl Trnku vyplašit. „Vzal jsem i tohle,“ řekl a ukázal tátovi i Rayovi baterku.

„Výborně! Nevěděl jsem, že chceš být zvířecím záchranářem,“ zavtipkoval Ray. „Jde ti to jako po másle.“

Lewis se uculil. Nikdy by si ani nepomyslel, že cestou do města zažije opravdové dobrodružství – záchranu jezevce! „Můžu ji nakrmit?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Asi bych to radši měl udělat já,“ odpověděl mu Ray. „Vypadá sice klidně, ale divoká zvířata bývají nepředvídatelná. Hlavně když je někdo zažene do kouta jako teď. Můžeš se dívat.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příběhy se šťastným koncem - Vyplašený jezevec.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.